

Hồi 9

Chia Tay Lương Hữu Giải Cự Án Sư Môn

Ngừng lại một chút, Đường Kính Thiên nói tiếp:

- Thái độ của sư phụ thiếu hiệp với việc này hết sức kỳ lạ, trước sau chưa bao giờ tự biện hộ một lời. Tuy không chịu thừa nhận mình là hung thủ nhưng cũng không chối. Khi có ai chất vấn người chỉ bảo: "Tất cả mọi sự ta đã báo với sư phụ ta rồi, ai thích nghi ngờ gì cũng được."

Tâm niệm chàng nhất động, tự thâm nghĩ:

"Động Huyền Tử là người khí lượng hẹp hòi, có thù nhất định không tha, nếu y có nhìn sư huynh cũng chỉ nhìn vài năm, điều này không thể tin được. Sư phụ ta không tự mình biện hộ phải chăng là để giữ thể diện cho chính y?"

Nghĩ rồi liền hỏi:

- Hà Lạc là người như thế nào:

Đường Kính Thiên đáp:

- Ta không hiểu rõ về y, chỉ biết y nổi tiếng sau sư phụ thiếu hiệp trong Không Động phái nhưng cũng là một thiếu niên anh tuấn. Thiếu hiệp hỏi câu này chắc có ý hoài nghi cái chết của Hà Lạc là do y lỗi lầm tự gây ra, rồi đổ oan cho sư phụ thiếu hiệp?

- Văn bối không hề quen biết Hà Lạc nên không dám hoài nghi. Nhưng văn bối có điều chưa thông là nếu sư phụ văn bối không có tội, tại sao cam tâm chịu án trục xuất môn phái?

- Nghe nói ngày ấy sư phụ thiếu hiệp chịu thuận viết tờ cam kết là do tình hình như sau: Sau khi Động Diệu Chân Nhân biện hộ cho đồ đệ, Động Huyền Tử đưa ra mấy điều kiện: Đan Khâu Sinh đã biết hung thủ là ai, đương nhiên phải có trách nhiệm tìm ra hung thủ dẫn về, ngoài ra lại phải tìm bằng được Mâu tiểu thư đang mất tích. Hai điều kiện ấy không phải không hợp lý, nhưng lại bị sư phụ thiếu hiệp cự tuyệt, do đó Động Diệu Chân Nhân đành phải xử "trục xuất môn phái" và sư phụ thiếu hiệp chấp nhận án này.

Sau sự kiện ấy, Động Diệu Chân Nhân nhường ngôi vị Chương môn nhân cho nhị sư đệ Động Chân Tử. Sau đó một năm Động Diệu Chân Nhân qua đời. Có người cho rằng hành

động nhường ngôi là để bảo toàn cho đồ đệ, cũng có người nói Động Diệu Chân Nhân chết vì uất hận. Mấy lời đồn đãi này kể ra còn nhiều lắm, ta miễn bàn tới.

Mạnh Hoa không nói một lời cầm tờ cam kết của sư phụ cất vào hộp gấm.

Đường Kính Thiên tiếp tục:

- Đối với sư phụ thiếu hiệp, ngày càng bất lợi. Khi Động Diệu Chân Nhân chết rồi người ta phát hiện thêm mấy chứng cứ: có hai tên nô bộc nhà họ Mâu khai cung, thiếu hiệp đọc chưa?

- Đã đọc. Nhưng vẫn bối có điểm hoài nghi.

"Nguyên nhà họ Mâu là gia đình cực giàu ở Quan Trung, khi gia sản bán hết được khá nhiều vàng bạc đựng trong mấy hòm, ngoài ra còn các đồ trân quý cổ ngoạn của nhà cũng đựng mấy hòm lớn mới hết. Khi Mâu tiểu thư đem hết gia sản đi theo Hà Lạc có dẫn theo năm tên nô bộc. Năm tên này cũng có biết chút ít võ nghệ để trên đường có thể giúp đỡ chủ nhân và phòng ngừa bọn cường đạo.

Khi phát sinh sự kiện bi thảm ở cổ miếu, Hà Lạc và ba tên nô bộc thảm tử. Mâu tiểu thư và hai tên nô bộc khác thất tung. Chuyện qua ba năm, Động Huyền Tử cố sức truy tìm vẫn không gặp Mâu tiểu thư, chỉ gặp hai tên nô bộc.

Cứ theo khẩu cung của hai tên này thì chúng thấy tận mắt Đan Khâu Sinh ra tay hạ độc thủ. Chúng và Hà Lạc cùng ác đấu với Đan Khâu Sinh thì ba tên bị giết chết, hai tên chạy thoát. Tuy khi chạy rồi mới biết Hà Lạc sống chết nhưng rõ ràng thủ phạm không là ai khác ngoài Đan Khâu Sinh.

Chúng còn khai, lúc Đan Khâu Sinh hành hung, Mâu tiểu thư tụt thủ bàng quan và còn khai thêm trên lộ trình năng và Đan Khâu Sinh vẫn thường đưa mắt liếc nhau như đã có tư tình.

Trong thư Động Chân Tử cho biết từ khi gặp hai tên nô bộc, Động Huyền Tử liên tục truy tìm. Cứ thuyết nói sau vụ án hai tháng có người gặp Đan Khâu Sinh và Mâu tiểu thư trên đường Thiểm Cam nhưng không biết họ định đi đâu. Mới ba năm trước đây mới biết Đan Khâu Sinh ẩn nấp tại vùng Thạch Lâm nhưng vị Mâu tiểu thư đến nay vẫn chưa thấy tông tích."

Mạnh Hoa thắc mắc:

- Hai tên nô bộc vì sao lúc án mới xảy ra không chịu trở về Mễ Chi là nơi còn có bằng hữu của Mâu Nhất Hạnh hoặc tìm đến núi Không Động cung khai mà lại đến ba năm sau mới nói rõ sự thực?

- Nghe nói chúng sợ bị Đan Khâu Sinh trả thù. Thiếu hiệp nghi ngờ cũng đúng nhưng không bằng điểm ta nghi ngờ này.

- Chưởng môn nghi ngờ điểm nào?

- Hai tên nô bộc này chỉ có một mình Động Huyền Tử biết thôi, ngoài ra không ai được gặp!

- Tại sao vậy? Hai tên này hiện nay ở đâu, văn bối có thể tìm gặp được không?

- Vĩnh viễn không được vì chúng chết rồi!

Chàng kinh ngạc:

- Phải chăng Động Huyền Tử sát nhân diệt khẩu?

- Trước đây, Động Chân Tử có hẹn với một người bạn của Mâu Nhất Hạnh lúc còn sống đi gặp hai tên nô bộc. Người bạn ngày là Phụng Nhất Phi, Tổng tiêu đầu Tây An tiêu cục rất quan tâm tới vụ án nhà họ Mâu. Cả ba đến nơi cư trú của hai tên nô bộc ở giữa rừng núi chỉ gặp đám xương vương vãi, Động Huyền Tử suy đoán có lẽ chúng bị cộp núi ăn thịt mất rồi.

Chàng hoảng sợ:

- Cái chết hai tên này thật không ai làm chúng. Mà chúng thì có còn sống, văn bối vẫn ngờ là lời vu cáo bịa đặt của Động Chân Tử.

Đường Kính Thiên thở dài:

- Rất không may là sau này sư phụ thiếu hiệp lại giết chết Động Huyền Tử, đả thương Động Minh Tử. Đả thương Động Minh Tử không lấy gì làm hệ trọng nhưng giết chết Động Huyền Tử rõ ràng không còn ai đối chứng. Động Huyền Tử còn sống đối với Đan Khâu Sinh đã bất lợi, Động Huyền Tử chết lại càng bất lợi bội phần. Y còn sống khả dĩ còn yêu cầu đối chất, y chết rồi người ta chỉ còn biết tin vào lời y, hà huống sư phụ thiếu hiệp tuy gọi là bị "trục xuất môn phái" nhưng dù sao trước đây Động Huyền Tử, Động Minh Tử vẫn là vai sư thúc. Theo mắt mọi người, sư diệt giết sư thúc đã là phạm một đại tội khó bào chữa.

Mạnh Hoa nói:

- Không, Động Huyền Tử không phải do tam sư phụ văn bối giết chết, Động Minh Tử cũng không do Đan Khâu Sinh đả thương.

Đường Kính Thiên ngạc nhiên:

- Động Chân Tử đã nói như vậy trong thư, không lẽ chuyện này cũng bịt đặt?

Chàng nghiêm giọng:

- Đường Chương môn, về việc này vẫn bối biết rõ hơn ai hết. Động Huyền Tử bị nhị sư phụ Ân Cửu Thế của văn bối đả tử, còn Động Minh Tử sau đó một năm bị chính văn bối đả thương. Trước sau tam sư phụ không hề giao thủ với cả hai.

Liền đó chàng đem hết việc xảy ra trong Thạch Lâm kể cho Đường Kính Thiên nghe.

Đường Kính Thiên nói:

- Ta đã hiểu minh bạch, Động Minh Tử là một cao thủ đệ nhất kiếm thuật của Không Động, y vì tự ái cao thủ nên đương nhiên không dám nhận là thua một tiểu sư điệt như thiếu hiệp, vô tình gia trọng tội danh cho tam sư phụ thiếu hiệp. Rồi nhân đó đổ luôn tội giết Động Huyền Tử cho Đan Khâu Sinh luôn.

Chàng đáp:

- Chỉ căn cứ vào hai sự kiện đó đủ thấy tư cách của họ rồi.

Đường Kính Thiên trầm ngâm:

- Cứ như thiếu hiệp nói thì Đan Khâu Sinh không mắc tội danh xúc phạm bản môn tôn trưởng. Nhưng biết có ai chịu tin ta hay không? Nếu Động Chân Tử công khai tuyên bố tội trạng Đan Khâu Sinh, ta e hết chín phần đều tin tam sư phụ thiếu hiệp là có tội.

- Do đó văn bối xin Chương môn cho văn bối lên đường gấp đến núi Không Động để phá nghị án này.

- Ta nghĩ rằng trước khi đến núi Không Động, thiếu hiệp nên tìm gặp Đan sư phụ bàn tính với người xem sao!

Chàng và Đường Kính Thiên nói chuyện đến đó, bất tri bất giác trời đã sáng tỏ, Đường Kính Thiên bảo:

- Được, hôm nay thiếu hiệp có thể lên đường để ta cho gọi Viêm nhi đến tiễn thiếu hiệp.

Mạnh Hoa ngăn lại:

- Không dám làm phiền Chương môn, để văn bối tự tìm Viêm nhi được rồi và nhân tiện từ giã Mậu đại hiệp, Lãnh cô nương luôn thế.

Dương Viêm từ ngày ngộ thương Lãnh Băng Nhi rất quan tâm đến nàng. Từ một tháng nay y đều túc trực bên giường Lãnh Băng Nhi phục thị như người chị gái. Đến nay tuy thương thế Lãnh Băng Nhi đã bình phục, y vẫn quần quít bên nàng.

Lãnh Băng Nhi thay thế Ân Kiểm Thanh dạy Dương Viêm đọc sách mỗi ngày đến chiều tối mới trở về nơi ở của Mậu Trường Phong.

Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Cần gì phải đi tìm, Viêm nhi đang đến kìa!

Chưa dứt lời ngoài cửa cung đã có tiếng trả lời:

- Đúng là có ta và Lãnh Băng Nhi đến đây, Mạnh hiền điệt định lên đường đó ư?

Đó là Mậu Trường Phong và Lãnh Băng Nhi cùng dắt Dương Viêm đến, nhưng vì cước bộ Dương Viêm không bằng họ nên chưa thấy đâu.

Lãnh Băng Nhi vào Bãng Cung cười hớn hỡ:

- Đem qua Viêm đệ không chịu ngủ, cứ mãi chờ sáng đến tiền Mạnh đại ca. Đem qua khi chia tay tiểu muội, Viêm đệ dặn đi dặn lại nhớ gọi Viêm đệ dậy sớm, ai ngờ sáng nay chính Viêm đệ phải gọi tiểu muội dậy đó.

Mậu Trường Phong cũng cười:

- Mạnh hiền điệt, được Lãnh cô nương chăm sóc đệ đệ là có thể yên tâm lên đường.

Chàng vội kính cẩn:

- Mậu thúc thúc dạy dỗ xá đệ từ thuở bé, ân đó tiểu điệt không bao giờ dám quên.

Mậu Trường Phong cười ha hả:

- Ta và lệnh tôn coi nhau như anh em thủ túc, hiền điệt khách khí như vậy nếu chưa phải là lúc lên đường, đáng cho ta mắng cho một trận đó!

Lãnh Băng Nhi cười bảo:

- Tang Đạt Nhi và La Man Na đang đợi đại ca ở dưới núi đó, chúng ta hãy đi mau thôi.

Mạnh Hoa, Mậu Trường Phong và Lãnh Băng Nhi xuống núi.

Dưới chân núi, Tang Đạt Nhi và La Man Na quả đang nôn nóng đợi chàng.

Chia tay Mậu Trường Phong và Lãnh Băng Nhi, chàng cùng Tang Đạt Nhi, La Man Na về lại cố hương, còn chàng một mình nhắm hướng núi Không Động.

oOo

Mạnh Hoa phải vượt qua sa mạc cuối cùng này nữa sẽ đến tỉnh Cam Túc nơi đây Không Động trùng điệp kéo dài vạn dặm.

Khí hậu sa mạc ban đêm lạnh thấu xương nhưng ban ngày nóng như thiêu như đốt.

Thời tiết đang ở tháng hai mùa xuân mà giữa trưa mặt trời chiếu những tia nắng dữ dội và thời tiết thì biến đổi từng lúc một.

Mạnh Hoa ruồi ngựa nôn nóng mau chóng vượt qua vùng sa mạc cuối cùng này, bỗng nhiên một trận cuồng phong nổi lên dữ dội.

Gió cuốn những đám cát lớn như trái núi xoáy lốc phủ lấp lên người chàng.

Cuồng phong vừa nổi lên lập tức trời đất biến động, nhiều lúc chàng có cảm tưởng bị cát chôn vùi cả người lẫn ngựa. Chàng đã từng nghe nói có nhiều thương đội đã bị cuồng phong có tên Long Quyển Phong này chôn sống giữa sa mạc. May nhờ chàng có nội công thâm hậu nên cứ đạp ngược gió tiến lên.

Giữa lúc chàng đang vất vả vì cơn bão bỗng bên tai chàng có tiếng người yếu ớt gọi:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Chàng nhắm hướng tiếng gọi đi tới và gặp một cái đầu người trọc lóc nhô lên giữa vùng cát bay gió chạy mịt mù. Thì ra người này đã bị cát chôn vùi đến tận cổ chỉ còn chờ chết. Gió bụi đã phủ lên bộ mặt y một lớp dày bụi bặm nên chàng không thể nhận biết mặt mày y ra sao nhưng cứu người là chuyện khẩn cấp, chàng vội vã bỏ con ngựa lại một nơi chạy đến cạnh nạn nhân hét lớn giữa tiếng gió rít:

- Đừng sợ, có ta đến cứu đây, ngươi hãy cố vươn tay lên!

Quả nhiên chàng thấy y cố gắng đưa bàn tay quơ quơ trong không khí, chàng nắm lấy tay y và vận hết sức bình sinh kéo y lên. Người này bị chôn ở đây không biết bao lâu trải qua cơn cuồng phong dữ dội này mà không chết, xét ra nội công không phải tầm thường. Cách đó không xa có một đụn cát lớn, chàng cố kéo nạn nhân về phía đó nằm rạp sau đụn cát để tránh cơn bão vẫn còn điên cuồng thổi qua.

Sau khi cho nạn nhân uống ngụm nước, y đã dần dần hồi tỉnh, y nói:

- Đa tạ ân cứu mạng, xin hỏi ân nhân tên tuổi là gì?

Mặt mũi chàng và nạn nhân y như nhau cùng đen đui lấm lem không thể nhìn rõ mặt, chàng chỉ đoán nạn nhân là một hòa thượng vì nhìn thấy cái đầu trọc có mấy vết sẹo do hương đốt.

Giọng nói của y dường như đối với chàng quen thuộc, lòng hơi chấn động, chàng đưa vạt tay áo chùi mặt cho y và giạt mình kêu lên:

- Ô, té ra người là Bạch Sơn hòa thượng?

Bạch Sơn hòa thượng là đồng đảng của Cát Hồng. Cát Hồng là phản đồ Thiếu Lâm Tự tung hoành trong giới giang hồ không việc ác nào không dám làm. Chính gia đình Đặng Minh Châu đã bị y tàn phá qua vụ cướp tiêu cục. Mạnh Hoa đã một lần đụng độ với bọn này ở ngoại thành Chiêu Hóa vì chàng nhìn lầm Đặng Minh Châu là Kim Bích Y nên đuổi theo gặp đúng lúc Cát Hồng và Bạch Sơn hòa thượng cũng đang đuổi bắt nàng. Lần ấy chàng đã rõ Cát Hồng là một tên ác ma, nhưng đồng bọn của y là Bạch Sơn hòa thượng, chàng chưa rõ y lắm, vả lại trong giới giang hồ cũng chưa có tên tuổi gì.

Vô luận thế nào, chàng đã cứu một tên vô lại, trong giây phút kinh ngạc, chàng không thể hình dung được sự tình lại éo le đến thế.

Bạch Sơn hòa thượng thần trí vừa mới khôi phục nghe chàng gọi đúng tên họ, y hết sức kinh hoảng:

- Ân nhân là ai mà biết pháp hiệu của ta?

Chàng cười nhạt:

- Người không nhận ra ta ư? Mở mắt ra nhìn cho rõ đây.

Trong lúc nói chàng giơ tay áo chùi mặt mày sạch sẽ. Bạch Sơn hòa thượng kêu "ối chà" hai tiếng sợ hãi định quay mình chạy nhưng khí lực của y chưa hoàn toàn khôi phục, cố gắng quá nên ngã bật ra.

Tự biết không đủ sức chạy trốn, Bạch Sơn hòa thượng bò trở lại run rẩy nói:

- Mạnh thiếu hiệp, hãy giết chết ta đi.

Làm sao chàng có thể giết người không có khả năng chống cự được, chàng cười gượng:

- Dĩ nhiên ta có thể giết người nhưng không giết đâu. Đứng dậy đi, ta chỉ cần người đối với ta thực thà thôi.

Bạch Sơn hòa thượng tin chắc mình khó thoát tay chàng, không ngờ chàng lại khoan dung đến thế, y vội vàng cảm tạ:

- Mạnh thiếu hiệp, không cần phải nói tiểu tăng rất thật thà.

Rồi không đợi chàng hỏi, y nói:

- Lần trước tội của tiểu nhân thật đáng chết vì giúp tên Cát Hồng làm việc hung ác xúc phạm tới tình nhân của thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp yên tâm, vị Đặng cô nương ấy đã bình yên về tới nhà và phụ thân của nàng cũng đã mở cửa tiều cục rồi!

Biết y vẫn còn lắm, chàng đáp:

- Vị Đặng cô nương ấy chỉ là bạn hữu của ta thôi, người đừng tưởng bậy. Nhưng ta cũng đang muốn biết tin của nàng lắm, người nói tiếp đi.

Bạch Sơn hòa thượng nghĩ rằng chàng hổ thẹn không dám nhận liền nói:

- Mạnh thiếu hiệp, ta xin báo một tin vui, thiếu hiệp cứ vượt qua sa mạc này rất có thể sẽ gặp Đặng cô nương đó!

- Người không vừa nói nàng đã về nhà rồi sao?

Bạch Sơn hòa thượng gật đầu:

- Đúng nàng đã về nhà rồi, sau khi cha nàng mở cửa tiều cục nàng lại theo sư thúc họ Đinh của nàng tới vùng này. Mạnh thiếu hiệp, xin cho ta cầu xin một lời, thiếu hiệp có chịu giúp ta một việc không?

- Giúp việc gì?

- Trước đây Cát Hồng muốn đuổi bắt Đặng cô nương nhưng nay sự việc lại đảo ngược, Đặng cô nương và sư thúc của nàng đến đây là để đuổi bắt Cát Hồng đó. Ta không theo tên gian ác đó nữa nên bị hấn hãm hại, nhưng sợ rằng Đặng cô nương và sư thúc vẫn coi ta là kẻ thù. Nếu thiếu hiệp có gặp Đặng cô nương, xin nói giúp ta một lời biện bạch, ta thực thà biết lỗi trước đây rồi.

Mạnh Hoa cảm động:

- Chỉ cần người thực thà hối cải, ta có thể giúp người được.

Được lời hứa của chàng, Bạch Sơn hòa thượng vui vẻ đem mọi chuyện thuật rõ cho chàng nghe.

Nguyên lúc Đặng Minh Châu và sư thúc trở về nhà rất kín đáo không một ai hay biết, giúp đỡ phụ thân mở cửa lại tiều cục. Cát Hồng quả nhiên mò đến sinh sự và bị Đinh Triệu Minh đánh cho một trận thất điên bát đảo.

Bạch Sơn hòa thượng cúi đầu:

- Nói thật lúc đầu tiểu nhân kết giao với Cát Hồng chỉ vì do lòng tham vì Thiếu Lâm Tự là một môn phái danh vang thiên hạ. Tiểu nhân tham muốn được Cát Hồng chỉ bảo cho chút ít tuyệt kỹ Thiếu Lâm nên không ngờ đã giúp y làm toàn những điều vô lại. Sau việc nhà họ Đặng, tiểu nhân mới biết hẳn làm toàn chuyện bậy bạ vô lý nên lần sau hẳn rủ tiểu nhân đến quấy rối nữa, tiểu nhân từ chối. Sau đó hẳn lại rủ tiểu nhân liền thủ đánh với Đinh Triệu Minh.

- Thế ngươi cũng không bằng lòng chứ?

- Đương nhiên tiểu nhân không bằng lòng. Hẳn còn dọa muốn thoát khỏi tay hẳn cũng không phải dễ dàng.

Mạnh Hoa hỏi tiếp:

- Thế sao? Rồi cuối cùng ngươi làm sao?

- Cũng may đang chưa biết làm sao thì hẳn gặp gặp chuyện gì đó bỏ đi mất.

- Cát Hồng là tên tâm địa hung ác đang chuẩn bị tìm Đinh Triệu Minh báo thù và lần này quyết phải thủ thắng, tại sao tự nhiên lại đi mất?

Nên biết rằng Cát Hồng là chân truyền của Thiếu Lâm Tự, bản lãnh không phải là yếu kém, kiếm pháp của Đinh Triệu Minh tuy có thắng được Cát Hồng một lần nhưng cũng do một phần may mắn. Cả ba người Cát Hồng, Bạch Sơn hòa thượng và Đinh Triệu Minh bản lãnh đến đâu chàng đều biết rõ. Theo hiểu biết của chàng, nếu Cát Hồng liền kết được với Bạch Sơn hòa thượng chắc chắn sẽ thắng được Đinh Triệu Minh.

Bạch Sơn hòa thượng lại nói:

- Vì Cát Hồng gây ác đã nhiều nên lần này không phải chỉ một mình Đinh Triệu Minh mà còn nhiều người khác cũng muốn bắt hẳn.

- Đó là những ai?

- Từ khi hẳn phản bội Thiếu Lâm Tự, tiểu nhân nghĩ Thiếu Lâm phái là một chính tông võ phái trong thiên hạ, đâu có dễ dàng tha thứ cho tên đồ đệ bại hoại? Huống hồ gì sau khi trốn khỏi Thiếu Lâm Tự, hẳn không việc ác gì không dám làm.

- Thì ra Thiếu Lâm Tự cho người đi tróc nã hẳn về để trừng trị chứ gì?

- Đúng vậy, Thiếu Lâm Tự vốn đang muốn thanh lý môn hộ, trước đây chỉ vì không biết hẳn trốn tránh nơi đâu không thể tìm được. Lần này hẳn đến quấy phá Đặng gia tiêu cực, tứ đại đệ tử Thiếu Lâm Tự đã hay biết. Rồi các người trong tiêu cực cũng hết sức tức giận vâng lệnh Đặng lão tiêu đầu cùng xuất nã truy tầm hẳn rất gắt gao.

Mạnh Hoa rất khoái ý:

- Cát Hồng là tên ác nhân vô đạo rõ ràng đang bị báo ứng. Nhưng sao hắn lại để liên lụy tới người?

Bạch Sơn thở dài:

- Nói cho đúng tiểu nhân bị liên lụy cũng phải vì đã có lúc nhận lầm giặc làm bạn. Cũng may tiểu nhân sớm tỉnh ngộ, nửa đường chia tay hắn. Hiện nay tiểu nhân chỉ muốn trở về với sự phụ chịu sự trừng phạt. Nếu sự phụ có xử tử tiểu nhân vẫn còn hơn bị người ngoài khống chế nhục nhã sự môn. Nhưng những người thù oán vì việc trước còn nhiều, tiểu nhân chỉ sợ không về đến Thiên Phật Tự đã bị bắt rồi.

Lần ở Chiêu Hóa chàng đã được nghe Bạch Giáo Pháp Vương nói qua nên biết Bạch Sơn hòa thượng là đệ tử của trụ trì Đôn Hoàng Thiên Phật Tự Cổ Nguyệt thiền sư. Cổ Nguyệt thiền sư rất được mọi người khâm phục vì giới luật tinh nghiêm, với Bạch Giáo Pháp Vương có giao tình sâu đậm. Chàng nghe Bạch Sơn nói như vậy tin rằng y đã thật thà hối cải liền nói:

- Mọi người thù ghét Cát Hồng nhưng quyết sẽ không trừng trị lầm người khác. Nếu có gặp họ, người có thật tâm hối lỗi, ta tin chắc họ sẽ không hẹp lượng gì mà không tha thứ cho người. Còn nếu ta gặp họ, ta sẽ giải bày cho người.

Liền đó chàng chia cho y nửa phần lương khô chàng mang theo rồi bảo:

- Ta không thể đi với người được, sau khi người hồi phục sức lực hãy mau trở về Thiên Phật Tự. Mong rằng từ đây người quay về nẻo chính, không còn làm bậy nữa.

Khi quay về tìm ngựa thì nó đã chạy mất từ lúc nào, chàng đành phải đi bộ. May thay sau cơn cuồng phong trời lại tốt hơn cũ, chàng bình an vượt qua sa mạc tiến vào địa giới tỉnh Cam Túc.

Vừa rồi bất ngờ chàng biết được tin tức của Đặng Minh Châu trong lòng rất lấy làm hoan hỉ:

"Theo như Bạch Sơn hòa thượng lần này Đặng Minh Châu và Giang Thượng Vân lần này chưa gặp nhau. Chuyện Cát Hồng kết oán với Đặng Minh Châu chắc có quan hệ tới Giang Thượng Vân, nếu họ Giang gặp nàng chắc Bạch Sơn đã nói tới. Hai tháng trước Giang Thượng Vân đã đi qua bộ lạc Ngõa Nạp, hiện nay chắc cũng trở về. Mong cho y gặp Đặng cô nương..."

Chàng mong gặp Đặng Minh Châu, bất ngờ lại gặp hai vị hòa thượng là hai trong bốn Tứ đại đệ tử Thiếu Lâm tự đó là Tôn Thắng thiền sư và Đạo Hiễn thiền sư.

Chàng vốn chưa hề quen biết hai hòa thượng này nhưng có biết việc Thiếu Lâm tự phái bốn đại đệ tử truy tìm Cát Hồng nên giữa đường Ngọc Môn Quan nhìn thấy hai hòa thượng, chàng đã đoán được mấy phần sự việc nên cố ý đi chậm lại xem phản ứng của hai hòa thượng ra sao.

Quả nhiên hai hòa thượng đuổi theo chàng hỏi liền:

- Cư sĩ có gặp trên đường hai người nào không? Trong hai có một hòa thượng?

Nghe hai hòa thượng miêu tả, chàng mỉm cười đáp:

- Văn bối biết nhị vị tìm ai rồi. Một là Cát Hồng, hai là Bạch Sơn hòa thượng, có đúng chằng?

Hai hòa thượng ngạc nhiên:

- Sao cư sĩ biết?

Chàng cứ ồm ờ:

- Hai đại hòa thượng từ Thiếu Lâm tự đến phải không?

Tôn Thắng và Đạo Hiễn xung Thiếu Lâm Tứ đại đệ tử tự coi mình võ học đại hạng nên thoạt nhìn thấy đã biết Mạnh Hoa cũng là người có võ học trong bụng không thể không sinh hoài nghi nhưng tự ý vào bản lãnh của mình ngoài mặt lẽ nào sợ một thiếu niên dù là đồng bọn của Cát Hồng? Do đó liền báo pháp hiệu với Mạnh Hoa, rồi cố ý hỏi:

- Tại sao cư sĩ biết nhiều chuyện như thế? Chúng ta đến đây làm gì, cư sĩ không lẽ cũng biết ư?

Chàng đáp:

- Cát Hồng vốn là tục gia đệ tử của quý phái, nghe nói hấn bội phản sư môn, lưỡng vị thiền sư đến đây truy nã hấn về thanh lý môn hộ chứ gì?

Tôn Thắng thiền sư trả lời:

- Đúng vậy, cư sĩ vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Tại sao cư sĩ biết chuyện này?

- Vì văn bối đã gặp Bạch Sơn hòa thượng, y nói cho văn bối biết. Rất tiếc văn bối lại không gặp được Cát Hồng.

Tôn Thắng thiền sư biến sắc:

- A! Bạch Sơn hòa thượng kể cho cư sĩ nghe chuyện này chắc cư sĩ và y giao tình thân thiết lắm?

Chàng mỉm cười:

- Nói về giao tình, văn bối và y hoàn toàn không có. Nhưng văn bối sẵn sàng vì y cầu xin hai vị.

Đạo Hiến thiền sư là người tính nóng nảy vừa nghe câu ấy đã lộ sắc giận. Tôn Thắng trầm tĩnh hơn đưa mắt liếc sư đệ nói:

- Cư sĩ cần cầu điều gì?

Chàng ung dung đáp:

- Bạch Sơn hòa thượng tuy có lúc liên kết với Cát Hồng làm chuyện bạo ngược nhưng nay y đã cải hối, xin nhị vị tha thứ để y trở về Đôn Hoàng Thiên Phật tự.

Tôn Thắng thiền sư kinh ngạc:

- Y xuất thân từ Đôn Hoàng Thiên Phật tự ư? Điều này chúng ta chưa hề biết. Thế ra sự phụ của y là...

Mạnh Hoa đáp liền:

- Sự phụ y chính là trụ trì Đôn Hoàng Thiên Phật tự Cổ Nguyệt thiền sư, xét ra cũng là đệ tử phật môn với chư vị. Xin hãy để cho y về sám hối trước Phật đài và chịu sự trừng phạt của bản môn.

Tôn Thắng thiền sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cổ Nguyệt thiền sư giới luật nghiêm chắc là đủ sức để trị tội đệ tử. Như vậy khỏi phiền đến chúng ta nữa.

Đạo Hiến thiền sư chen vào:

- Lời người không dễ tin. Sư huynh sao lại tin vào một lời nói của người lạ, bỏ không đuổi theo tên đồng bọn của tên phản đồ được?

Rồi quay đầu lại, Đạo Hiến hỏi chàng:

- Người thân thế ra sao? Hãy nói mau!

Chàng chậm rãi đáp:

- Văn bối họ Mạnh tên Hoa.

Tôn Thắng thiền sư tựa hồ đã nghe qua tên chàng, giật mình nói:

- Cư sĩ là Mạnh Hoa? Với Mạnh Nguyên Siêu đại hiệp có quan hệ gì?

Chàng mỉm cười:

- Chính là gia phụ.

Đạo Hiễn thiền sư bỗng nói:

- Mạnh gia khoái đao thiên hạ vô song, nếu lệnh tôn là Mạnh đại hiệp, ta tưởng cư sĩ cũng được gia truyền đao pháp?

Chàng đáp:

- Cha con vẫn bối rất ít có dịp gặp nhau nên tuy vẫn bối có được truyền thụ cũng chỉ là chút ít thôi.

Đạo Hiễn thiền sư nói thẳng:

- Không cần khách khí. Ta biết trong Mạnh gia khoái đao có chiêu Vân Ma Tam Vũ, Thiếu Lâm phái chúng ta cũng có chiêu này nhưng chưa biết dị đồng ra sao. Từ lâu ta những mong thụ giáo Mạnh đại hiệp, tiếc rằng không có cơ hội. Mời cư sĩ biểu diễn chiêu ấy cho chúng ta được khai nhãn giới. Ta "ném ngói dẫn ngọc" đây!

Dứt bốn chữ "ném ngói dẫn ngọc" Đạo Hiễn rút liền giới đao thân hình bật lên tay múa một đường. Bên đường có một cành cây vươn ra đã bị thiền sư chặt thành ba đoạn chia làm ba phương hướng khác nhau rơi xuống thẳng đứng như ba quân bút. Chiêu pháp này ngoài sự chuẩn xác mau lẹ còn phải vận dụng nội công rất đúng lúc rõ ràng là một tuyệt kỹ thượng thừa. Nguyên lai Thiếu Lâm tự có bảy mươi hai tuyệt kỹ, Đạo Hiễn thiền sư là người chuyên tâm nghiên cứu đao pháp này.

Mạnh Hoa khen ngợi:

- Hảo đao pháp! Văn bối xin múa rìu qua mắt thợ, xin thiền sư chỉ điểm!

Cùng với lời nói, chỉ thấy một đạo thanh quang lóe lên, mỗi đoạn cây đang rơi xuống liền bị kiếm chàng chặt ra thành ba đoạn nữa, vị chi là chín đoạn song song rơi xuống cắm phập trước mặt Đạo Hiễn thiền sư.

Lời chàng vừa dứt chín đoạn cành cây cũng vừa cắm trước mặt, Đạo Hiễn liếc nhìn thấy rõ ràng đoạn nào đoạn nấy dài đều bằng nhau không sai một chút. Tuy là một cao thủ đao pháp của Thiếu Lâm tự nhưng với Đạo Hiễn thiền sư, chiêu thế của chàng mau hơn nhiều lần, vả chăng chàng lại dùng kiếm làm đao, tinh diệu hơn thiền sư đến mấy chục lần nữa.

Đạo Hiễn ngậy người ra một lúc mới thán được:

- Mạnh gia đao pháp quả thực danh bất hư truyền. Múa rìu qua mắt thợ chỉ ta mới đúng!

Đến đây đối với Mạnh Hoa, họ không còn dám ngờ vực chút nào nữa.

Mạnh Hoa bèn hỏi:

- Văn bối và Đinh Triệu Minh đại hiệp đã có duyên một lần gặp gỡ. Nghe nói đại hiệp và Đặng cô nương cũng có đến đây, không biết ở tại nơi nào?

Đạo Hiễn đáp:

- Chúng ta vốn với họ cùng đường truy tìm Cát Hồng, năm hôm trước mới chia tay ở Kỳ Liên sơn, họ tìm theo hướng đông, còn chúng ta tìm theo hướng tây. Mạnh thiếu hiệp định đi đâu đó?

- Văn bối định lên Không Động sơn.

Tôn Thắng thiền sư reo lên:

- Đúng rồi. Mười ngày nữa Không Động phái có đại hội lập Chuông môn nhân. Động Chân Tử chân nhân cũng có gửi thiệp mời chúng ta, tiếc rằng chúng ta không có thì giờ đến được. Mạnh thiếu hiệp chắc cũng được mời tới dự lễ?

Chàng thành thực đáp:

- Văn bối nào được hân hạnh ấy? Bất quá nghe nói đại hội này có cả Kim đại hiệp đến dự nên văn bối muốn gặp Kim đại hiệp đó thôi.

Tôn Thắng thiền sư vui vẻ:

- Đinh đại hiệp và Đặng cô nương tuy không lên Không Động sơn nhưng đường đến Không Động sơn cũng trùng hợp với đường truy tìm Cát Hồng của họ, thế nào trên đường thiếu hiệp cũng gặp họ.

Liền đó chàng chia tay hai vị thiền sư Thiếu Lâm tự tiếp tục lên đường. Tuy đã mất ngựa nhưng chàng đi đường tắt nên cũng đến Không Động sơn rất sớm nhưng trên đường không gặp Đinh Triệu Minh và Đặng Minh Châu.

Không Động sơn nằm phía Tây Lương huyện tỉnh Cam Túc có biệt danh Không Động là do ngọn núi chủ yếu giống như đầu con gà cao chót vót, truyền thuyết Hoàng đế đã từng lên ngọn Kê Đầu Phong này. Dòng Kính Thủy cũng phát nguyên từ nơi đây chảy quanh co vạn dặm qua các sơn mạch.

Không muốn gặp các đệ tử Không Động phái và các khách nhân được mời đến phó hội, Mạnh Hoa chọn con đường mòn khó đi nhất xuyên ngoằn ngoèo qua rừng rậm dẫn lên trên núi. Vì chàng đến còn quá sớm chưa có vị khách nào đến đúng theo sở nguyện của chàng, qua một ngày đường, chàng không hề nhìn thấy bóng người nào.

Mãi miết đi bất tri bất giác đến khi trời chập tối, Mạnh Hoa đến nơi giữa hai ngọn núi đứng song song nhau giữa lưng chừng rất hiểm yếu, chàng thấy trời sắp tối liền tìm một sơn động, ý định nghỉ qua đêm nay. Chàng đã chuẩn bị sẵn lương khô khá đầy đủ có thể dùng được bốn ngày nhưng không hiểu sao trong bụng vẫn có gì hồi hộp bất an nghỉ ngơi:

“Núi rừng trùng điệp thâm mật thế này, ta có ẩn núp bốn ngày cũng dễ, nhưng ta mong trước ngày đại hội gặp mặt được tam sư phụ của ta và Kim đại hiệp thì thật là khó.”

Chàng đã vào một sơn động rất kín đáo nhưng không dám ngủ sớm, vội ngồi tọa dưỡng thần. Ba tháng trước đây, chàng đã cùng Thiên Trúc thân tăng Xa La pháp sư trao đổi về nội công tâm pháp, bây giờ chàng đem những điều mới sở đắc của nội công tâm pháp dung hội cùng Huyền Công Yếu Quyết của Trương Đan Phong quán thông. Hôm nay chàng đã suốt ngày vượt hàng chục dặm đường núi lên cao nên thân thể có phần mệt mỏi. Sau khi ngồi thiền định, mặc vận huyền công bèn hết cả buồn ngủ, bao nhiêu mệt mỏi tiêu tan, thính giác cũng đặc biệt tinh nhạy.

Không biết thời gian qua bao lâu, bỗng chàng nghe nơi xa xa hình như có tiếng người nói, giọng nói hình như là nữ nhân. Nhưng vì khoảng cách quá xa, chàng nghe không được rõ ràng.

Mạnh Hoa càng thêm kỳ dị vì chàng biết Không Động phái không bao giờ thu nạp nữ đệ tử, hay là giọng nói của một nữ khách nhân?

Chàng ức chế lòng hiếu kỳ, chuyên chú ngưng thần lắng nghe, quả nhiên nghe được tiếng nói rõ ràng hơn.

Giọng nữ nhân nhẹ nhàng uyển chuyển:

“Đình thúc thúc, điệt nữ vẫn còn lo một chuyện.”

Thanh âm lọt vào tai chàng khiến chàng hết sức kinh ngạc:

“Sao lại giống giọng Đặng Minh Châu đến thế? Nghe nói nàng và Đình Triệu Minh không đến Không Động sơn cơ mà?”

Trong giây lát chàng cơ hồ không dám tin vào tai mình, hoài nghi vì có lẽ mấy ngày nay chàng suy nghĩ đến Đặng Minh Châu nên bây giờ xảy ra ảo giác chăng?

Nhưng câu nói sau này đã chứng thực chàng hoàn toàn không có ảo giác mà là sự thực hiển nhiên.

Một giọng nam tử:

- Minh Châu, cháu lo chuyện gì?

Không còn ngờ gì, đó đúng là tiếng nói của Đinh Triệu Minh và Triệu Minh vừa gọi chính là Minh Châu.

Trong chớp mắt, Mạnh Hoa vừa kinh dị vừa vui mừng cơ hồ muốn chạy ra khỏi sơn động hô lên gọi to nhưng chàng kịp nghĩ lại, đây là nơi ở Không Động phái, hô hoán giữa đêm khuya ắt bọn đệ tử Không Động phái sẽ nghe thấy:

"Hãy cố nhịn chút nữa, đợi họ đến gần đây rồi sẽ tính."

Nhưng bỗng nhiên tiếng chân của họ bỗng ngừng lại, thanh âm cũng nhỏ xuống. Xem ra họ cũng sợ người khác phát hiện. Nếu Mạnh Hoa không có bản lãnh phi thường quyết không thể nghe được tiếng nói thì thầm của họ.

Cước bộ tuy dừng nhưng cuộc đàm thoại vẫn tiếp tục.

Đặng Minh Châu đáp:

- Diệt nữ nhớ Tôn Thắng thiền sư có nói đại hội Không Động phái sẽ cử hành trong mấy ngày tới?

Đinh Triệu Minh:

- Đúng vậy, hội kỳ vào ngày ba tháng ba, còn ba ngày nữa.

Đặng Minh Châu:

- Chúng ta không phải khách mời của Không Động phái, nếu giữa lúc này ta bị phát giác chỉ sợ họ sẽ hoài nghi chúng ta?

Nên biết trong giới giang hồ có nhiều cấm kỵ. Tự tiện đến tham dự hội của một môn phái khác là điều cấm kỵ lớn. Đặng Minh Châu lớn lên trong một tiểu cục đương nhiên nàng phải biết điều đó.

Đinh Triệu Minh:

- Còn tới ba ngày nữa. Không Động sơn đâu phải là của riêng Không Động phái? Chúng ta giải quyết chuyện của chúng ta đâu có gì là phạm vào cấm kỵ. Cháu yên tâm, nếu gặp bọn họ, ta sẽ có cách ứng phó.

Đặng Minh Châu:

- Tốt nhất là trước khi đại hội của họ cử hành ta bắt được tên chó chết ấy. Nhưng điệt nữ vẫn có điểm lấy làm kỳ quái, tên chó chết Cát Hồng làm sao lại chạy lên được núi Không Động? Sư thúc, e rằng chúng ta đuổi lầm rồi chăng?

Đình Triệu Minh:

- Không có chuyện ấy, ta đã theo dõi kỹ lưỡng, hẳn xác thực chạy lên núi Không Động.

Đặng Minh Châu:

- Nhưng sao không ai biết Cát Hồng chạy lên đây? Không Động phải sắp cử hành đại hội, anh hùng võ lâm các nơi sắp tề tựu đến chốn này. Hẳn chạy lên đây ẩn mình không phải là trái với lẽ thường ư?

Đình Triệu Minh:

- Điều này ta cũng chưa nghĩ ra. Bất quá có thể hẳn định lén lút ẩn thân nơi ngọn Kê Đầu Phong.

Đặng Minh Châu:

- Sao hẳn không đi lối khác mà đi lối này?

Đình Triệu Minh:

- Lối khác không phải là không đi được nhưng hẳn muốn lén lút người khác nên không thể đi lối khác.

Rồi Đình Triệu Minh giải thích tiếp:

- Khách mời của Không Động phải chẳng ai muốn đi theo con đường hiểm trở này, họ đều đường hoàng đi theo con đường sơn lộ lên núi, huống gì họ cũng không thể biết đây là con đường tắt lên thẳng Kê Đầu Phong. Đối với Cát Hồng, đi con đường này lên núi tuy vô cùng hiểm trở nhưng là con đường ngắn nhất.

Mạnh Hoa lúc ấy mới biết vô tình chàng đã đi đúng con đường tắt, trong bụng nghĩ thầm:

"Thanh Hư quán của Không Động phải kiến trúc trên ngọn Kê Đầu Phong này. Đình Triệu Minh nói như vậy là Cát Hồng ẩn thân ở Thanh Hư quán Không Động phải ư? Gần đây Không Động phải có nhiều thay đổi, nếu không phải là tà phái sao lại dung nạp phản đồ của Thiếu Lâm tự?"

Tâm niệm chưa xong quả nhiên Đặng Minh Châu hỏi:

- Sư thúc có ngờ rằng hãn cấu kết với ma đầu nào đó trong Không Động phái?

Đình Triệu Minh:

- Ta không dám nói vậy nhưng Không Động sơn rất lớn rộng, muốn tìm một người không khác đáy bể mò kim. Không bằng ta hãy tìm chỗ mai phục trước chờ đợi kẻ thù đến còn hơn chạy đuổi khắp núi rừng!

Mạnh Hoa đã biết chỗ mai phục của chú cháu họ, đang suy tính không biết có nên xuất hiện trước mặt họ hay không, bỗng nhiên đang lúc phân vân chàng nghe có tiếng cười ha hả rất lớn dường như rất gần với chỗ Đặng Minh Châu ẩn thân. Nghe tiếng cười ha hả bất giác chàng giật mình:

"Sao tiếng cười quen thuộc đến thế?"

Người kia vừa cười vừa nói:

- Cát huynh, ta chọn cho huynh con đường này tốt lắm chứ hả? Hiện tại huynh có thể yên tâm được rồi đó. Qua khúc Đoạn Hồn Nhai này là ta đã lên thẳng Thanh Hư quán. Người khác không ai biết đâu, ai ngờ được trong thời gian đại hội Không Động phái, huynh lại ẩn nấp trong Thanh Hư quán của họ?

Mạnh Hoa chưa thấy mặt hãn nhưng chỉ cần nghe âm thanh đã nhận ra liền. Người nói ấy không phải ai khác, chính là tên năm xưa đã cùng trưởng lão Không Động phái Động Huyền Tử đến Thạch Lâm tên là Âu Dương Nghiệp, Phó Thống lãnh của Ngự lâm quân triều đình nhà Thanh...

Đình Triệu Minh đoán không sai, quả nhiên Cát Hồng đã chạy trốn lên Không Động sơn nhưng không ngờ hãn lại được Âu Dương Nghiệp tiếp tay.

Không Động phái tuy không phải là một tông phái chống lại triều đình nhà Thanh nhưng cũng không phải là tông phái a dua với triều đình. Âu Dương Nghiệp thân phận một mặt là quan chức của triều đình nhưng một mặt lại là một danh gia trong võ lâm, nếu Không Động phái có mời hãn đến tham dự đại hội với tư cách khách nhân người ta cũng không có lý do gì nghị được, bất quá khách nhân này có thể mời mà cũng có thể không mời. Không Động phái đã mời tất không khỏi có điểm khả nghi.

Không biết Đình Triệu Minh ngại vì Cát Hồng có Âu Dương Nghiệp trợ thủ hay vì muốn nghe lén bí mật của bọn chúng mà rất lâu không thấy họ Đình xuất hiện.

Riêng Mạnh Hoa, chàng muốn xuất hiện sau khi Đình Triệu Minh xuất thủ để đoán định tình hình.

Tiếng Cát Hồng nói:

- Âu Dương đại nhân, lần này được huynh cứu khổn phò nguy rất là cảm kích, sau này có việc cần đến ta, có phải nhảy vào lửa ta cũng không dám từ.

Âu Dương Nghiệp mỉm cười:

- Chúng ta đã là một, huynh còn khách khí làm chi?

Cát Hồng:

- Nói càng thêm thẹn, ta bị người ta đuổi khó chạy lên trời, khôn chui xuống đất. Như nay có hơi yên bụng nhưng ta vẫn còn chút lo lắng, không biết Động Chân Tử có chịu dung chứa ta hay không?

Âu Dương Nghiệp:

- Cần gì Động Chân Tử? Sự việc của huynh, ta đã thưa rõ với Động Minh Tử. Quyền hành hiện nay ở Không Động phái nằm trong tay Động Minh Tử, sư huynh Động Chân Tử chỉ có danh nghĩa là Chuông môn nhân chứ đâu có thực quyền?

Cát Hồng:

- Ta với Động Minh Tử có thể gọi là lão hữu, nhưng hoàn cảnh hiện nay của ta chỉ e y cũng có e dè chẳng?

Rồi hấn thở dài:

- Tiếc rằng Động Huyền Tử đã chết, nếu không ta đâu phải lo lắng thế này. Giao tình của ta với Động Minh Tử không sâu đậm bằng Động Huyền Tử.

Âu Dương Nghiệp:

- Cát huynh chỉ biết một mà chưa biết hai.

Cát Hồng:

- Thế nào là chưa biết hai?

Âu Dương Nghiệp:

- Tại huynh chưa biết sư huynh đệ Động Huyền Tử, Động Minh Tử chỉ là một, khi Động Huyền Tử còn sống đã âm mưu với sư đệ Động Minh Tử khuyh loát đoạt quyền đại sư huynh Động Huyền chân nhân.

Cát Hồng vui vẻ:

- Té ra là một âm mưu với nhau thôi ư? Thế mà ta chưa biết.

Nói đến đây chúng tự nhiên dừng chân, không hiểu tại sao không tiếp tục đi lên núi, chợt nghe Âu Dương Nghiệp kêu lên mấy tiếng:

- Kỳ quái thật!

Cát Hồng hỏi dồn:

- Cái gì kỳ quái?

Âu Dương Nghiệp:

- Sao giờ này chưa thấy Động Minh Tử đến?

Chí Thiện có vẻ yên tâm:

- Té ra huynh có ước hẹn với Động Minh Tử ở đây à? Sao không nói rõ sớm với ta?

Âu Dương Nghiệp:

- Ta định tạo cho huynh vui vẻ bất ngờ. Ồ, Động Minh Tử đã bằng lòng tới Đoạn Hồn Nhai dẫn chúng ta lên núi, không lẽ lại thất ước?

Hiển nhiên hẳn cũng có vẻ nóng ruột.

Cát Hồng hỏi:

- Huynh hẹn y vào giờ nào?

Âu Dương Nghiệp:

- Đúng nửa đêm. Bây giờ trăng đã quá đỉnh đầu rồi.

Cát Hồng:

- Chúng ta cứ tự đi cũng được.

Âu Dương Nghiệp:

- Hãy đợi một chút nữa, nếu không có y đến đón ta cũng có thiệp mời của Không Động phái, không sợ gì bị bọn đệ tử làm phiền đâu. Thế nào ta cũng đến được Thanh Hư quán, nhưng chỉ e gặp bọn đệ tử tự nhiên tiết lộ sự có mặt của huynh thôi.

Cát Hồng nghĩ đến hoàn cảnh của mình không dám tự tiện quyết định, đành cười khổ:

- Được, thôi đành chờ thêm chút vậy.

Đột nhiên Âu Dương Nghiệp la lên:

- Lại đây, lại đây ngay.

Rồi hấn hú lên một tiếng dài cất tiếng hỏi:

- Phải là Động Minh đạo huynh chăng? Ta ở đây này.

Người nọ ứng thanh đáp:

- Âu Dương tiên sinh, đệ tử là Đại Thạch, phụng mệnh gia sư đến dẫn tiên sinh và quý hữu lên núi.

Âu Dương Nghiệp hạ giọng nói nhỏ:

- Đại Thạch đạo huynh là đệ tử tâm phúc của Động Minh Tử đến tiếp dẫn chúng ta đó.

Cát Hồng đáp:

- Ta biết, y cho đại đệ tử đến tiếp dẫn ta là đã vinh dự cho ta lắm rồi.

Tuy nói vậy nhưng lòng không khỏi thất vọng, Cát Hồng nghĩ tới thân phận đào vong của mình đành cố gượng nghĩ thầm trong bụng:

"Mình trốn ẩn vào nơi đây có mười Đinh Triệu Minh cũng không tài nào nghĩ ra được. Hà, cố qua hết đêm nay, ngày mai ta sẽ có quyền an tâm không còn sợ gì nữa."

Ai ngờ hấn chưa kịp vui mừng bỗng nhiên có một bóng đen vượt qua như trên trời rơi xuống đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn.

- Ha ha, chắc người nằm mộng cũng không thấy ta lại xuất hiện ở đây.

Đó là Đinh Triệu Minh.

Cát Hồng bất ngờ trợn tròn mắt ngây người ra trong giây lát.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Đinh Triệu Minh đã rút kiếm đâm tới.

Choeng một tiếng lớn, tia lửa bắn ra bốn phía. Cát Hồng tuy hoàn tục đã từ lâu nhưng vẫn còn sử dụng một thanh thiên trượng rất lớn và nặng trên trăm cân. Hấn vừa thấy kiếm quang lóe lên vội nhấc thiên trượng lên đỡ theo đúng chiêu pháp Phong Ma Trượng Pháp của Thiếu Lâm tự cương mãnh không có gì bằng.

Mạnh Hoa nhẹ nhàng luồn thân ra khỏi sơn động, chàng trườn tới một tảng đá nhô ra gần đó quan sát cho dễ dàng, chàng biết bản lĩnh của Đinh Triệu Minh hơn hấn Cát Hồng nhưng Cát Hồng lại đang ở vào thế liều mạng, trượng thế sử xuất rất hung mãnh, khi kiếm và trượng chạm nhau chàng không khỏi có chút lo lắng cho Đinh Triệu Minh bị trượng đánh rơi kiếm.

Nhưng Cát Hồng vừa đỡ kiếm đã phải liên tiếp lùi lại mấy bước, thiên trượng dựng lên thẳng như ngọn bút bị đẩy vào thế không thể công được mà muốn thủ cũng khó an toàn. Trường kiếm của Đinh Triệu Minh dường như có sức hút cứ dính chặt vào thiên trượng. Cát Hồng muốn rút thiên trượng về cũng không được. Kiếm đang dính chặt vào trượng bỗng Đinh Triệu Minh vận dụng nội lực đẩy mũi kiếm đâm trượt tới.

Mạnh Hoa vốn có võ học cao siêu, thoát nhìn qua chiêu thế nội lực của Đinh Triệu Minh, chàng nhận ra ngay thực lực của hai địch thủ:

“Công lực của Cát Hồng tựa hồ cao hơn trước đây một bậc nhưng kiếm pháp của Đinh Triệu Minh so với lần giao thủ cùng gia gia tình diệu gấp mười lần, xem tình hình này Đinh Triệu Minh hơn Cát Hồng nhiều lần, chắc không cần ta phải ra tay trợ lực.”

Chưa nghĩ hết ý, bỗng nghe Cát Hồng rống lên, thiên trượng thay đổi, trượng pháp Phong Ma chuyển vọt tới bằng những đường trí mạng quả nhiên đã đánh bật được kiếm Đinh Triệu Minh. Đinh Triệu Minh cũng biến kiếm, ông xoay mình rất mau dùng cước đạp vào thiên trượng rồi mượn sức của cái đạp này ông bắn thân hình lên cao vọt lên trên đầu Cát Hồng, kiếm quang như điện đâm từ trên xuống thành chiêu Bằng Bác Cử Tề đánh xuống giữa đỉnh đầu Cát Hồng.

Trong chiêu này hiển nhiên Đinh Triệu Minh đã chiếm thế thượng phong, sau đó hai bên xuất chiêu đối chiêu liên tục nhưng bất cứ Cát Hồng xuất chiêu cương mãnh tới đâu vẫn chậm hơn Đinh Triệu Minh một nháy mắt nên bị kiếm Đinh Triệu Minh khắc chế hết. Nói như vậy không phải Phong Ma Trượng Pháp không bằng Thiên Sơn Kiếm Pháp mà là do kiếm pháp Đinh Triệu Minh nhanh hơn trượng pháp của Cát Hồng rất nhiều, mỗi chiêu dù có xuất sau nhưng lại đến trước và công lực của họ Đinh cũng hơn hẳn đối phương vì từ khi đụng độ với Mạnh Nguyên Siêu, ông đã học tập được khá nhiều, khoái kiếm của ông là do bắt chước theo khoái đao của Mạnh Nguyên Siêu biến thành.

Âu Dương Nghiệp nhìn tình hình biết Cát Hồng không thể nào cầm cự được lâu, hấn quát một tiếng nhảy vào trợ lực.

Hấn đã luyện Lôi Thần Chương là một công phu tà phái, tuy công lực không bằng ông anh là Hồng Phát Yêu Nhân Âu Dương Xung nhưng cũng luyện đến cảnh giới đệ lục trùng nên chương lực vừa đánh ra khí nóng đã ập tới. Đinh Triệu Minh vội vận công chế ngự, đối với Cát Hồng hơi lơ lửng công thế.

Đặng Minh Châu vội gọi:

- Thúc thúc, xin để diệt nữ đối phó với cầu quan này!

Song đao của nàng theo lời nói vùn vụt múa tới.

Âu Dương Nghiệp quát:

- Xú nha đầu thật là liều lĩnh dám nhục mạ mệnh quan triều đình. Tiều cục của gia gia ngươi không muốn mở cửa à?

Đặng Minh Châu không đáp, đoản đao dùng hộ thân còn trường đao tấn công liền thành chiêu Thái Phụng Thái Oa đao quang chớp chói chém liên tiếp vào ba nơi yếu huyệt của Âu Dương Nghiệp, Mạnh Hoa nấp sau tảng đá nhìn trộm đắc ý gật đầu nghĩ bụng:

"Công lực của nàng cao hơn trước nhiều nhưng một mình đấu với Âu Dương Nghiệp e không xong, may ra có thúc thúc nàng luôn ở bên cạnh lấy hai chọi một mới không thua được."

Sở liệu của chàng không sai, chỉ thấy Âu Dương Nghiệp ung dung trước thế tấn công của nàng, hấn quát lên:

- Ta phải lấy mạng con nha đầu này đã!

Hấn vận dụng khí lực toàn thân đánh một chưởng tới, chiêu số tận lực đệ lực trùng công phu. Đặng Minh Châu có cảm giác bị khí nóng đè nặng lên người, đao pháp bất giác rối loạn.

Đình Triệu Minh lập tức la lên:

- Ngươi dám dẫm thương diệt nữ ta, ta giết ngươi trước!

Trường kiếm bay cuộn thành chiêu Long Môn Tam Diệp Lãng phân ra công kích một lúc hai kẻ địch. Long Môn Tam Diệp Lãng một chiêu có ba chiêu thức giống như những lớp sóng ào ạt xô vào nhau. Chiêu này có ba thức nhưng chỉ vận dụng tấn công hai bên. Âu Dương Nghiệp đứng bên tả tức thì bị kiếm phát đứt một cánh tay áo. Hấn nhảy vọt ra xa mặt mày nhợt nhạt:

- Bọn ngươi biết hay không biết quy củ võ lâm?

Đình Triệu Minh cũng nhạt:

- Bọn bay là lũ võ lâm vô lại, dám giảng tới quy củ võ lâm nữa ư?

Hấn tức tối la lên:

- Chúng ta là khách mời của Không Động phái, bọn ngươi dám lên núi Không Động làm loạn không đếm xỉa gì đến chủ nhân ư? Hừ, ngươi đừng hòng ta chết, mà không ai biết đâu

đấy nhé. Ta đến đây lần này là do lệnh của Hải Thống lãnh, ta mà không trở về kinh thành, Hải đại nhân sẽ tra xét tới cùng!

Hắn đem “Hải đại nhân” ra dọa nạt vì chính y là võ quan cao cấp nhất trong triều nhà Thanh giữ chức Thống lãnh Ngự lâm quân Hải Lan Sát.

Đinh Triệu Minh lạnh lùng:

- Âu Dương đại nhân, người ra làm quan đối với chúng ta chẳng có quan hệ gì cả nhưng sao người cậy thế quan che chở gian đồ? Nếu người không can dự vào việc này lập tức chúng ta sẽ không can dự. Còn bằng không, hà hà, dù có đem mười Hải đại nhân ra dọa ta chẳng sợ đâu!

Thực ra Đinh Triệu Minh không hiểu rằng dụng ý của Âu Dương Nghiệp nói câu đó là để cho Đại Thạch đạo nhân nghe chứ không cần ai nghe, dụng ý của hắn là đem thanh thế triều đình uy hiếp Đại Thạch đạo nhân phải ra tay cứu bọn hắn.

Lúc ấy quả nhiên Đại Thạch đạo nhân đã đến, y can thiệp liền:

- Đinh đại hiệp, “bất khán tăng diện khán Phật diện” (không nể tăng thì cũng nể Phật) xin vì danh dự Không Động phái chúng ta một chút. Đây là vị Âu Dương đại nhân do chúng ta mời tới.

Đinh Triệu Minh chỉ Cát Hồng:

- Còn tên này, cũng là khách của Không Động phái mời ư?

Đại Thạch đạo nhân hơi ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Ấy là bằng hữu của Âu Dương đại nhân cũng có thể coi là khách được!

Hiển nhiên Đại Thạch không dám thừa nhận có quen trước với Cát Hồng vì trong bụng suy tính:

“Không biết tại sao Đinh Triệu Minh lại biết sự phụ ta ước hẹn đón họ ở chỗ này? Ta chỉ biết vâng lệnh sự phụ đến đón Âu Dương đại nhân và bằng hữu chứ có biết Cát Hồng là ai?”

Đại Thạch phân vân chờ phản ứng của Đinh Triệu Minh, trong lòng tính toán, nếu Đinh Triệu Minh biết hết bí mật, y sẽ hợp cùng Âu Dương Nghiệp, Cát Hồng ba người giết chết Đinh Triệu Minh để bịt miệng. Nhưng dù sao đó cũng là kế sách cuối cùng.

Đinh Triệu Minh chậm rãi nói:

- Ô, té ra người không biết bọn họ là ai à? Để ta nói cho rõ, họ là bọn trên giang hồ không có gì ác không dám làm và là phản đồ của Thiếu Lâm tự. Đã là người hiệp nghĩa không thể tha cho hắn được. Thiếu Lâm tự cũng đang truy tìm hắn về thanh lý môn hộ đó. Ta đã gặp Tôn Thắng thiền sư và Đạo Hiến thiền sư đang lùng bắt hắn.

Nghe Đinh Triệu Minh nói, Đại Thạch đạo nhân càng thêm bối rối.

Đinh Triệu Minh cười lớn:

- Đạo nhân vừa nói rất đúng, "bất khán tăng diện khán Phật diện", tên này đang bị Thiếu Lâm tự tìm bắt về, đạo nhân hãy giúp Thiếu Lâm tự một phen, đó là vì danh dự Thiếu Lâm tự đó. Hừ, nếu che chở cho hắn đương nhiên đạo nhân đã thành kẻ thù của Thiếu Lâm tự.

Cát Hồng vội vàng chen vào:

- Đại Thạch đạo huynh, xin đạo huynh xét theo lẽ phải, chúng ta... chúng ta là...

Âu Dương Nghiệp không để cho hắn nói hết, vội vàng tiến lên tiếp lời:

- Đúng vậy, vị Cát Hồng này đến đây với ta một lượt, tất nhiên cũng là khách nhân, chủ nhân là đạo huynh lẽ nào để khách bị người ta khinh nhờn?

Âu Dương Nghiệp sợ Cát Hồng vụng về nói ra sự bí mật trong sự liên kết giữa họ và Động Minh Tử. Tuy giao tình của hắn với Cát Hồng không phải không có nhưng quan hệ với Động Minh Tử còn cần hơn nên phải hy sinh một, hắn sẵn sàng hy sinh Cát Hồng.

Đại Thạch đạo nhân trừ trừ không biết phải giải quyết sao cho ổn thỏa, cuối cùng y nói:

- Sự việc này thật khó, Đinh đại hiệp nói không sai, ta đương nhiên không muốn là kẻ thù của Thiếu Lâm tự, nhưng Âu Dương đại nhân nói cũng đúng, ta không lẽ để mang lỗi với bằng hữu của khách mời sao? Thôi, hay thế này, chuyện của ai người ấy giải quyết. Chỉ xin chư vị nể nang Không Động phái, có muốn giết nhau xin hãy xuống núi Không Động mà giết!

Đại Thạch đại nhân chỉ mới nói nửa câu, Cát Hồng đã đoán biết tâm ý của y liền chuyển thân định chạy. Đinh Triệu Minh quát to:

- Muốn chạy đi đâu?

Âu Dương Nghiệp kéo Đại Thạch đạo nhân cùng đứng hướng chặn đường đuổi theo của Đinh Triệu Minh. Đại Thạch đạo nhân nói:

- Đinh đại hiệp, xin nể mặt tề phái, xuống núi rồi hãy động thủ!

Ngay lúc ấy Cát Hồng đã chuyển thân đến cạnh Đặng Minh Châu, trảo công vươn ra bầu lấy nàng. Đặng Minh Châu cứ định ninh Cát Hồng định thoát thân, không ngờ hấn chuyển thân quá mau không kịp đề phòng chỉ thấy hổ khẩu đau nhói đã bị Cát Hồng nắm chặt. Cát Hồng xuất thủ đúng chiêu pháp Cầm Nã Thủ công phu của phái Thiếu Lâm.

Đình Triệu Minh thấy cháu gái mình đã bị Cát Hồng khống chế vừa kinh sợ vừa giận dữ, ông giơ chưởng đập mạnh vào mặt Âu Dương Nghiệp, Âu Dương Nghiệp nhảy qua bên tránh chưởng:

- Đình Triệu Minh, ta không sợ người đâu, ta chỉ tôn trọng ý của chủ nhân không muốn động thủ với người trên núi Không Động.

Đình Triệu Minh không lý tới lời hấn, lập tức đuổi theo Cát Hồng vừa nói lại với Đại Thạch đạo nhân:

- Không tôn trọng chủ nhân cũng không phải là ta. Đại Thạch đạo huynh, nếu đạo huynh còn ngăn trở ta nữa, đừng trách ta không báo trước.

Đại Thạch đạo nhân đứng ngây người tránh qua một bên:

- Được, được, ta không liên can gì, việc của các người, các người cứ tự giải quyết lấy.

Cát Hồng đã bắt được tù nhân, hấn đã có chỗ dựa liền đẩy Đặng Minh Châu về trước như dùng nàng làm chiếc mộc che thân, ha hả cũng lớn:

- Người không sợ tính mệnh của diệt nữ thì cứ tiến đến gần đây. Người mà đến gần ta trong vòng mười bước ta lập tức giết chết nàng liền!

Đình Triệu Minh dùng chân lại, Cát Hồng ra lệnh:

- Lùi lại xa ta một trăm bước mau!

Lùi lại trăm bước tức thị đã đến Đoạn Hồn Nhai rồi.

Đình Triệu Minh tức tối vì bị uy hiếp nhưng lại không dám tiến tới, đang còn trù trù Cát Hồng đã đi xuống lưng núi nói vọng lên:

- Đình Triệu Minh, hãy để ta xuống núi, nếu người không nghe lời đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Hấn cứ khống chế Đặng Minh Châu đi lùi dần, qua chỗ Mạnh Hoa ẩn thân hấn vẫn chưa biết tiếp tục xa chỗ chàng khoảng năm mươi bước.

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng người quát to:

- Hãy đứng lại!

Dưới ánh trăng mờ lung chỉ thấy một bóng đen từ trong bụi rậm nhô ra đột nhiên đứng trước mặt Cát Hồng. Đặng Minh Châu reo lên:

- Thượng Vân!

Trong khoảnh khắc, Mạnh Hoa vừa kinh ngạc vừa vui mừng cơ hồ như muốn reo lên cùng với Đặng Minh Châu. Té ra chính là sư huynh của Kim Bích Y, Giang Thượng Vân. Chàng và Kim Bích Y vẫn hằng mong cho Thượng Vân và Đặng Minh Châu được đẹp đôi với nhau.

Cát Hồng đang giữ Đặng Minh Châu như muốn làm tấm mộc che thân, quát liền:

- Giang Thượng Vân, người ỷ kiếm pháp cao cường, hãy đâm tới đi!

Giang Thượng Vân vận dụng công phu Sư Tử Hống rống lên một tiếng lớn. Tiếng rống vừa phát chiêu cũng phát liền bản ý định lợi dụng lúc Cát Hồng đang chấn động vì tiếng rống tấn công liền để hấn không kịp trở tay. Ai ngờ Cát Hồng cũng luyện được phật môn chính tông nội công định lực rất thâm hậu không bị chấn động vì tiếng Sư Tử Hống của Thượng Vân.

Giang Thượng Vân chém vun vút tới ba kiếm, Cát Hồng đẩy Đặng Minh Châu tới làm tấm mộc khống chế kiếm pháp Thượng Vân, không ngờ Thượng Vân phát chiêu thu chiêu cực kỳ mau lẹ không hề chạm tới người nàng.

Đặng Minh Châu bị đối phương kẹp chặt, vừa giận vừa then kêu lớn:

- Giang công tử, đừng để ý đến ta, giết tên gian nhân đi!

Nàng dùng hết sức giãy giụa để thoát khỏi tay Cát Hồng nhưng không có hiệu quả gì, còn khiến Cát Hồng nổi giận định giết chết nàng nhưng hấn hiểu nếu nàng chết, hấn khó thoát khỏi kiếm Giang Thượng Vân.

Nàng vẫn giãy giụa la hét trong tay Cát Hồng, hấn nóng nảy quát tháo:

- Con nha đầu muốn chết rồi chắc!

Dĩ nhiên hấn không dại gì giết Đặng Minh Châu trong lúc này nhưng Giang Thượng Vân vẫn lo sợ liền nói:

- Người đã thương một sợi tóc của nàng, ta sẽ cắt đầu người liền. Muốn thương lượng gì hãy thả nàng ra rồi thương lượng!

Hai bên cùng uy hiếp lẫn nhau tương trì không ai chịu nhường ai. Mũi kiếm Giang Thượng Vân liên tục dứ dứ vào các huyệt đạo của hấn. Hấn thấy Đặng Minh Châu chống cự kịch liệt quá liền dùng tay tả định điểm vào Ma huyệt của nàng để nàng bất tỉnh.

Không hiểu vì sao, đầu ngón tay hấn chưa điểm trúng Ma huyết nàng bỗng hấn bị ai đánh trúng huyết Túc Tam Lý đầu thấu xương ngã lăn xuống.

Trong đêm tối, kiếm của Giang Thượng Vân vẫn như có mắt, cơ hội đến nhanh như chớp, và cũng nhanh như chớp mũi kiếm của chàng đâm trúng liền huyết Quan Nguyên trên hồ khẩu Cát Hồng khiến hấn không còn khí lực đâu mà điểm huyết Đặng Minh Châu nữa.

Ngay lúc ấy Đặng Minh Châu điều tử phiêu thân thoát liền khỏi tay Cát Hồng vọt ra ngoài xa.

Giang Thượng Vân xuất kiếm và Đặng Minh Châu thoát thân hầu như xảy ra cùng một lúc không thể phân biệt được hành động nào trước, hành động nào sau. Đặng Minh Châu khi thoát thân rồi khẽ đặng hắng:

- Giang công tử, may chàng xuất kiếm quá lẹ cứu được tính mạng của ta.

Giang Thượng Vân kinh ngạc:

- Đó là cô nương tự thoát thân, đâu có can hệ gì đến ta?

Họ đối với nhau vẫn còn chút khách khí vì không thể nào ngờ trong đêm tối đã có người ám trợ họ, người đó là Mạnh Hoa.

Mạnh Hoa đã dùng Đàn Chỉ Thần Thông công phu ở xa năm mươi bước búng một viên đá nhỏ trúng huyết đạo Cát Hồng. Ba tháng trước chàng chưa đạt tới công phu này nhưng nay đã có thể qua mặt được Giang Thượng Vân và Đặng Minh Châu, thậm chí Đinh Triệu Minh là một cao thủ đứng gần bên cũng không nhận ra.

Đinh Triệu Minh vừa kinh ngạc vừa vui mừng bước tới trước mặt Giang Thượng Vân. Đặng Minh Châu nói:

- Sư thúc, đây là người mà diệt nữ thường nói đã cứu tiêu cực chúng ta là Giang công tử.

Giang Thượng Vân chụp lấy Cát Hồng giao gấp cho Đinh Triệu Minh, khẽ mỉm cười:

- Đinh đại hiệp, xin giữ lấy gian tế phần đồ giao lại cho Tôn Thắng và Đạo Hiến nhị vị thiên sư Thiếu Lâm tự, vẫn bồi không tiện gặp nhị vị ấy nữa.

Đinh Triệu Minh:

- Té ra Giang công tử đã gặp nhị vị cao tăng Thiếu Lâm rồi?

Giang Thượng Vân đáp:

- Văn bối từ Hồi Cương về gặp nhị vị cao tăng ở trên đường mới biết đại hiệp đang truy bắt gian đồ.

Đặng Minh Châu có điểm kỳ lạ hỏi liền:

- Làm sao công tử biết gian đồ chạy lên Không Động sơn?

Chàng mỉm cười:

- Ta đâu có tài tiên tri. Chuyện đêm nay là chuyện khéo trùng hợp. Ta định lên đây tìm sư phụ ta.

Nguyên Giang Thượng Vân theo lời nhị vị thiền sư Thiếu Lâm tự biết được sư phụ lên núi Không Động tham gia đại hội với tư cách khách mời. Nhưng chàng lại nhớ lầm ngày, từ ngày ba tháng ba chàng lại nhớ ra ngày một tháng ba do đó đến sớm trước mấy ngày.

Nói đến đây, Giang Thượng Vân quay đầu lại cao giọng bảo Đại Thạch đạo nhân:

- Văn sinh không biết tên bại hoại Cát Hồng này có phải là khách mời của quý phái hay không? Nếu đạo nhân trách văn sinh xúc phạm tới khách của quý phái xin cứ tìm văn sinh hỏi tội.

Đại Thạch đạo nhân vội đáp:

- Không dám. Việc này ta không biết rõ, xin Giang công tử cứ xử trí.

Âu Dương Nghiệp ngược ngùng không dám mở miệng mặc cho Đại Thạch đạo nhân tiếp tục:

- May gặp Giang công tử tại đây, còn ba ngày nữa tề môn mở đại hội tuyển chọn Chương môn nhân, xin mời Giang công tử ở lại dự lễ.

Giang Thượng Vân:

- A! Còn những ba ngày cơ à? Văn sinh cứ tưởng ngày mai đại hội rồi. Nghe nói sư phụ văn sinh có được mời dự hội, không biết người đã đến chưa?

Đại Thạch đạo nhân:

- Kim đại hiệp chưa đến, nhưng nhất định sẽ đến. Nếu Giang công tử không bận rộn xin mời ở lại chờ lệnh sư.

Giang Thượng Vân:

- Đa tạ hảo ý của đạo nhân. Nhưng còn tới ba ngày, để văn sinh tiễn chư vị đây xuống núi đã.

Câu nói này chàng có ý nói với Đinh Triệu Minh và Đặng Minh Châu. Đại Thạch đạo nhân cũng không mong gì chàng ở lại nên chỉ nói vài câu mời lấy lệ rồi mặc cho chàng đi.

Giang Thượng Vân vừa đi vừa nói:

- Ta có tin tức cần báo với nhị vị, nhị vị hình như ngoài Cát Hồng còn muốn đuổi theo một người nữa là Bạch Sơn hòa thượng ở Thiên Phật tự phải không?

Đinh Triệu Minh đáp:

- Đúng vậy, nhưng ta chưa biết y là hòa thượng ở Thiên Phật tự.

Giang Thượng Vân:

- Lưỡng vị thiền sư Thiếu Lâm tự đã biết tin chắc chắn Bạch Sơn hòa thượng đã về đến Thiên Phật tự đang chịu sự trừng trị của bản môn. Lưỡng vị thiền sư cũng chuẩn bị trở lại đây. Đặng cô nương có biết tin tức này do ai báo với hai vị thiền sư ấy không?

Đặng Minh Châu kinh ngạc:

- Làm sao ta biết được?

Giang Thượng Vân:

- Đó là người mà ngày ở Chiêu Hóa, vẫn sinh đã vì cô nương đánh với y một trận, y tên là Mạnh Hoa đó.

Đặng Minh Châu đỏ bừng mặt hạ giọng:

- Sao lại vì ta, ta... ta...

Giang Thượng Vân vẫn ôn tồn:

- Lúc ấy ta ghét y nhân phẩm không đoan chính, đã từng dụ dỗ sư muội ta lại dụ dỗ cô nương. Ta cũng hoài nghi y là gian tế của Thanh triều.

Đặng Minh Châu:

- Kỳ thực y là người tốt. Ngày ấy công tử đi rồi, ta với y cũng chia tay. Hai chữ "dụ dỗ" do đâu mà có. Giang công tử, công tử đa nghi quá đáng đó.

Giang Thượng Vân:

- Hiện nay đã rõ, ta hiểu lầm y mất rồi. Nguyên lai y thực là con trai của Mạnh Nguyên Siêu đại hiệp hết lòng vì sự nghiệp nghĩa quân. Y và sư muội của ta, mối tình cũng chân thành lắm.

Đặng Minh Châu:

- Sư muội của công tử nói với công tử như vậy ư?

Giang Thượng Vân:

- Lai lịch của y là do sư muội ta nói cho biết, sư muội cũng trách móc ta đủ điều, ta lấy làm thẹn lắm. Dường như sư muội rất yêu y. Lần này theo lời hai vị thiền sư Thiếu Lâm, ta hiểu thêm y phần nữa. Ta thừa nhận trước đây ta hiểu lầm y là do lỗi của ta lầm lẫn.

Đặng Minh Châu cười nhỏ:

- Một người thế nào lại chẳng có lúc lầm lẫn, chuyện ấy có gì phải nói. Chỉ cần không nên cố chấp khư khư giữ mãi cái lầm của mình thôi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Đinh Triệu Minh rất tế nhị, cố ý đi thật chậm lại để họ song song đi trước mặt, họ cũng chẳng để ý gì đến ai. Hai người nói về chuyện Mạnh Hoa là lúc vừa xuống đến eo núi xa dần bọn Đại Thạch đạo nhân và Âu Dương Nghiệp đã đến hơn dăm tin chắc không ai nghe được nên chuyện trò rất tự nhiên. Họ chỉ không thể nào ngờ được rằng mọi lời họ nói Mạnh Hoa đều nghe rõ mồn một. Chàng thật gặp cơ duyên trong hai tháng nay học tâm pháp thượng thừa võ công của Thiên Trúc phái, lại học được thêm võ học bí kíp cổ Ba Tư dung hợp cùng với sở học bản thân nên nội công thăng tiến hơn hẳn, người khác khổ học mười năm nên dù họ đi đã xa, chàng vẫn nghe được tới bảy tám phần, nhưng xa đến hơn một dặm chàng chỉ nghe loáng thoáng mơ hồ rồi dần dần không nghe thấy gì nữa.

Trong bụng bao nhiêu ấm ức được khai thông, Mạnh Hoa vô hạn vui mừng tự nghĩ:

"May mà Giang Thượng Vân đã hết hiểu lầm ta và cũng thật may giữa y với Đặng Minh Châu không còn hiểu lầm nhau nữa. Xem ra việc này phần lớn là nhờ Y muội cả. Nhân duyên của họ mai kia có thành tựu là sở nguyện của ta vậy."

Mạnh Hoa nhẹ nhàng ra khỏi chỗ ẩn thân tiến lên Đoạn Hồn Nhai, lúc này Đại Thạch đạo nhân và Âu Dương Nghiệp cũng đang trên đường về Thanh Hư quán. Chàng không còn nghe lời bàn tán của Giang Thượng Vân và Đặng Minh Châu liền tập trung tinh thần nghe hai tên này bàn định.

Có tiếng Âu Dương Nghiệp:

- Đạo nhân lo lắng cho số phận Cát Hồng ư?

Đại Thạch đạo nhân:

- Ta lo vì y chết đã đành nhưng trước khi chết chắc gì y giữ mồm giữ miệng được?

Âu Dương Nghiệp:

- Hắn phạm tội đã nhiều. Riêng về việc âm mưu với chúng ta chẳng ai biết đâu. Cứ theo ta biết y cũng chưa biết hết tất cả mọi âm mưu của ta.

Đại Thạch đạo nhân:

- Chỉ cần y nói những điều y biết cũng đủ lo rồi!

Âu Dương Nghiệp:

- Hắn là người thông minh dù y có nói ra tất cả cũng hại cho bản thân y nữa chứ có hại riêng ta đâu. Chắc y cũng thừa biết nếu nói ra Thiếu Lâm tự có thể tha thứ cho y, chứ ta và lệnh sư không thể tha cho y được.

Đại Thạch đạo nhân:

- Đại nhân nói cũng có lý nhưng dù sao ta cũng chưa thể yên tâm. Âu Dương đại nhân hãy nói thực cho ta biết, chuyện bí mật của chúng ta, y biết nhiều hay ít?

Âu Dương Nghiệp:

- Ta chỉ cần cho người biết rằng lệnh sư và nhị sư bá của người năm xưa tuy hai mà một, ngoài ra chẳng cần đề cập tới làm chi.

Đại Thạch đạo nhân kinh hoảng:

- Bấy nhiêu đó mà y nói ra đủ nguy rồi, đủ cho người khác biết năm ấy gia sư có tham dự vào chuyện nọ rồi.

Âu Dương Nghiệp:

- Ta nghĩ y không dám nói đâu. Nhưng nếu người lo lắng quá, ta sẽ chỉ cho người một cách rất dễ dàng. Giết y diệt khẩu là xong!

Đại Thạch đạo nhân:

- Hắn rơi vào tay Đinh Triệu Minh rồi làm sao chúng ta có thể hạ thủ?

Âu Dương Nghiệp:

- Ta và người đương nhiên không thể làm được việc này nhưng có người làm được. Nếu không giết mình bạch được ta sẽ sai người ám toán chứ lo gì.

Đại Thạch đạo nhân:

- Nói thì dễ nhưng tìm được cao thủ như vậy phải là người tuyệt đối tin cậy, biết tìm ở đâu?

- o 0 o -

<http://www.nhanmonquan.com>